

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3932/2020
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Томовић адвокат из ..., против тужене „BANCA INTESA“ АД Београд, коју заступа Немања Алексић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 253/20 од 26.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 253/20 од 26.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 253/20 од 26.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П 441/19 од 12.02.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава одредба уговора о готовинском кредиту број .. од 13.09.2006. године, закљученог између тужиоца и тужене, прописана чланом 5. уговора, а која гласи: „корисник кредита се обавезује да на име једнократне накнаде за обраду кредита плати банци унапред, пре пуштања у течај кредита, 2,5% од износа одобреног кредита из члана 1. став 2. у динарској противвредности по средњем курсу НБС за ЕУР, на дан уплате накнаде“, и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 92,50 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 14.09.2006. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу у истом року накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара са законском затезном почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 253/20 од 26.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Рашкој П 441/19 од 12.02.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници са захтевом за утврђење ништавости одредбе уговора о кредитирању и стицања без основа поднета је 25.12.2019. године. Вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео је 7.000,00 динара, с тим да противвредност побијаног дела пресуде износи 10.870,60 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић